

Bull-prosjektet

av Ole Bjørn Salvesen

Bull-museet i Rendalen har helt siden åpningen i 1964 hatt ganske bra besøk. Dette skyldes nok mer folks interesse for Bull og hans diktning enn aktiv innsats fra museets side. En del skoleklasser og sporadiske busslaster med foreninger på tur kom innom, men de fleste gjestene var enkeltpersoner eller familier. Det var før 1993. Det var dette året "Bull-prosjektet" så dagens lys.

Opprinnelig var det et sysselsettingsprosjekt i skjæringspunktet mellom kultur og reiseliv. Tre kreative arbeidsledige gikk med liv og sjel inn i oppgaven. Ideen var å skape et nytt reiselivsprodukt i tilknytning til Bull-museet.

Ideen

Bull-museet har et vakkert tun i flotte omgivelser. Hva skulle til for å trekke flere folk hit? Det endte opp med underholdning og et måltid lokal mat. De tre involverte fikk travle dager. De skulle sette sammen underholdning, sy kostymer og bestemme seg for meny. Programmet skulle øves inn, og ikke minst: Produktet måtte selges! Et par korte vårmåneder var alt de hadde til forberedelser og PR.

Markedsføring

Første sesongen satset de mest på lag og foreninger

Bullprosjektet.

Aktørene er samla framfor Vesleblakken, Ingveig Andersen, Jan Ove Bakken og Guri Haarseth.

i Hedmark og nabofylkene. Brev ble sendt ut med beskrivelse av produktet, og prosjektarbeiderne tilbød seg å komme på medlemsmøter og fortelle mer. Da hadde de med seg lysbilder fra Rendalen og Bull-museet, de fortalte om Bull-prosjektet og ga eksempler på underholdningen. Hotellene i distriktet ble gjort kjent med at de kunne sende gjester på dagstur til Bull-museet. Og så kom spenningen: Ville det komme busser? Det gjorde det!

Et bussbesøk

Når bussen stanser ved Bull-museet, står de tre smilende vertene parat og ønsker velkommen med et ordentlig håndtrykk. Gjестene blir bedt til bords i Gammelskola, der et av rommene er blitt til en koselig "restaurant". Alle tre vertene deltar i under-

holdningen, som "serveres" før, under og etter måltidet. Vertene er utkledd som personer fra Bulls diktning, f.eks. Fløtar-Lars, Ljugar-Marja eller Jomfru Ross. De deklamerer, synger egne viser, leser egne dikt. Og når blandsmøret blir servert med smør, mandelpoteter og flatbrød, forteller de hvordan maten skal spises. De færreste blant gjestene er vant til å spise "bætar" på denne måten. Attåt serveres hjemmebrygd øl og rabarbrasuppe. Stemningen stiger. Latteren runger det ene øyeblikket, mens tårene lurer i øyekroken det neste.

Etter maten rusler alle inn på tunet på Bull-museet. Er været bra, samler de seg ved statuen av Vesleblakken, der det er satt ut benker. Og så får de høre historia om Vesleblakken, som ga sitt liv for at vesle Johannes skulle få leve. En rundtur i hovedbygningen med mulighet for souvenirkjøp hører også med før de går tilbake til restauranten. Her venter det kaffe og mjølkkake og mer underholdning.

Men så er det ugjenkallelig slutt. Motstrebende går gjestene til bussen, der hver enkelt får en skikkelig bjørneklem av vertskapet. Og så lenge bussen kan sees fra museet, står de smilende vertene og vinker.

Gjestene har spist ukjent og spennende mat, de har frydet seg, de har grått, og de har opplevd noe så sjeldent og gripende at noen har tatt omkring dem og klemt dem. De er blitt et godt minne rikere. Mens vertene, som har vært forfattere, skuespillere, sangere, kokker, servitører og omvisere, står alene igjen, våte av svette, slitne, men fylt av glede over å ha gitt noe av seg selv til takknemlige mottakere. Inne venter et berg av en oppvask.

Vellykket?

Alle tilbakemeldingene forteller om begeistrede gjester. Det kom ca. 30 busser det første året. Det måtte kjøpes inn en del inventar og utstyr, som oppvaskmaskin, kjøleskap, servise, bestikk osv., men aktørene fikk lønn av arbeidsmarkedsetaten, så kommunen kom i havn økonomisk.

I 1994 var det slutt med sysselsettingstilskudd. Kommunen gikk inn med økonomisk støtte, og medarbeiderne fikk ordinær lønn. Det kom over 50 busser, og optimismen var stor foran 1995-sesongen. Vi kalkulerte med 75 busser, men fikk bare ca. 40. Likevel har politikerne sagt ja til at prosjektet skal fortsette i 1996. Hvis ikke besøkstallet går drastisk ned, fortsetter Bull-prosjektet til 1999, i første omgang.

Bull-prosjektet har vært en suksess så langt. Tre arbeidsledige, som i utgangspunktet ikke hadde særlig høye tanker om egne evner, strutter nå av tro på seg selv. De har skapt et produkt som er helt spesielt, samtidig som det er tuftet trygt på bygdas tradisjoner. Det skapes blest omkring Bull-museet og Bulls forfatterskap og derigjennom også om Rendalen i sin alminnelighet. Økonomisk sto det ikke på egne bein de tre første årene, men målsettingen er at det skal gå uten underskudd etter hvert. Hva de fornøyde gjestene kan bety for Bull-museets og Rendalens renommé, vet vi ikke, men på lengre sikt bør det gi merkbare effekt i form av økt besøk. Da gjelder det at prosjektet ikke stagnerer, men klarer å fornye seg slik at vi også i de kommende årene har et attraktivt tilbud til både nye og gamle gjester.